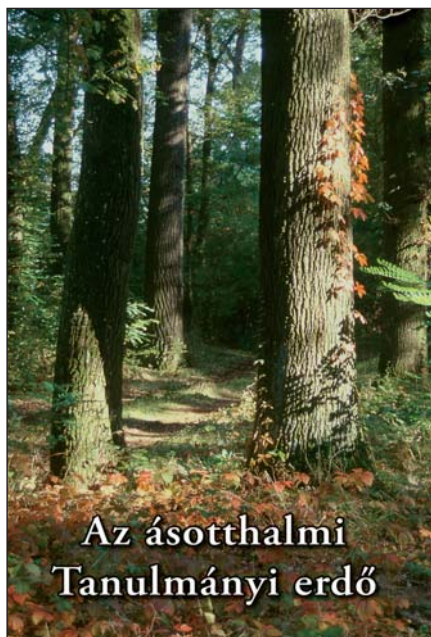

Könyvismertetés

Andrési Pál (szerk.): Az ásothalmi Tanulmányi erdő
(Ásothalom, 2006. 1-352. o.)

Hazánkban többfelé találunk olyan erdőket, amelyek múltjáról hiteles forrásokkal rendelkezünk, és amelyekben jeles szakemberek keznyomát is felismerhetjük. Kötelességünk, hogy az ilyen erdők történeti múltját, jelen helyzetét alapos kutatómunkával feltárjuk, és a tapasztalatokat hasznosítsuk. Ilyen erdő az ásothalmi Tanulmányi erdő is. Az 1883-ban itt alapított Erdőőri Szakiskola, majd jogutóda, a Bedő Albert Középiskola, Erdészeti Szakiskola által kezelt erdőben olyan jeles személyiségek dolgoztak, mint *Kiss Ferenc*, a szegedi erdők atyja és mások. Szakmai érdek is, de emléküik megőrzése is egyaránt diktálja, hogy az erdőről monografikus leírás készüljön, és ebből más területeken is hasznosítható ismeret jussunk. Erre a feladatra vállalkozott Andrési Pál és 13 tagú csapata. Munkájuk eredménye egy szép kiállítású, szakszerűen összeállított könyv.

A könyvet rövid Előszó vezeti be *Göbölös Antal* tollából, majd négy fejezetre osztva megismerkedhetünk az ásothalmi erdővel. Az első fejezet Andrési Pál összefoglalója, az erdő történeti kialakulását, tulajdonosváltásainak eseményeit mutatja be. Az erdő történeti feldolgozás kiváló példája. Megállapításait más homoki erdőben is hasznosíthatjuk. Érdekes a molyhos tölgy homoki előfordulásának magyarázata. Ennek az őshonosnak ítélt

fafajnak homoki előfordulását magyarázza az, hogy makkját a törökök kiváló lótakarmánynak tartották, ezért igyekeztek elterjeszteni. Ez lehet a magyarázata a nagykőrösi, kunfehértói, csévharaszi előfordulásának. Ugyanígy a homokon néhol famatuzsálemként megmaradt feketenyárok nem őshonos megjelenésüknek köszönhetik létüket, hanem annak, hogy előerdőként szívesen ültették a homokfásítás keretében.

A Tanulmányi erdő ökológiai viszonyait *Andrésiné Ambrus Ildikó* összefoglalásából ismerhetjük meg. Előnye, hogy a növényzetnek külön alfejezetet szentel. A hidrológiai adottságokat *Zsírós Attila* dolgozta fel, több évtized talajvízének szintváltozásait mutatja be. A talajviszonyokat a soproni Termőhelyismeretani Tanszék oktatói (*Bidló A.-Heil B.-Kovács G.*) foglalták össze. Az egyes feltárások eredményeit a korábban Bellér Péter kidolgozta módszer felhasználásával mutatják be.

A következő nagyobb fejezet a Tanulmányi erdő fontosabb fafajait mutatja be (*Andrési P., Csóka Gy., Koltay A. és Veperdi G.* feldolgozásában). Ez a sokoldalú anyag a kijelölt mintatorzsek törzselemzésének adatait tartalmazza. A

magya nemében páratlan bőségű ismeret és a vizsgált fafaj általános jellemzése után a méretbeli adatokat, a fafaj egészségi állapotát jelző károsítókat írja le. Kár, hogy a bemutatott törzselemzési adatok mellől elmaradt a kivágás helyének termőhelytípus adata.

A befejező fejezet a Tanulmányi erdőn létesített erdészeti kísérleteket, a belőlük levonható tanulságokat tárgyalja (Andrési Pl. készítette társszerzőkkel). A felvett adatokat bőséges mellékleti összeállítás tartalmazza. Ezek között *Csiba Imre* és *Keserű Zsolt* gyökérfeltárásait és a *Veperdi házaspár* hosszú lejárati hálózati kísérleteit kell említenünk.

Összegezve: ritka alapossággal és részletességgel, sokoldalúsággal készült könyvet tanulmányozhattunk. A maga nemében páratlan bőségű ismeretanyag például szolgálhat más, szakmatörténeti fontosságú erdők leírásához, tanulságai bemutatásához. Mindezt szép színes talajfelvételek és *Csóka György* rovarfelvételei és gyökérfeltárásokat szemléltető fotói gazdagítják.

A könyvet nemcsak az alföldi erdészek kezébe ajánljuk, hanem azoknak is, akik az erdők teljes körű vizsgálatával, értékelésével foglalkoznak. Az ásothalmi szakoktatási intézmény tanárai és szerzőtársaik kitünőre vizsgáztak!

Ismertette: **Dr. Szodfridt István**

Józsa László fafaragó, erdőmérnök kertje Vancouverben